

# O reinkarnaci

reinkarnaci

Prosím o shrnutí, jak se Církev staví k reinkarnaci?

Otázka reinkarnace je celá dost zmataná. Co přesně se reinkarnací míní? Samotný pojem je složen ze dvou slov: re – znovu, opět a incarnatio – vtělení. Co ale toto „znovuvtělení“, neboli jak se užívá „převtělení“, znamená, v tom se budou různé směry různit.

Můžeme se ptát, kde se tato nauka bere. Najdeme ji u starobylých náboženství, jako je buddhismus nebo hinduismus. Ale vyskytuje se také u dnešních moderních lidí, kteří žádné z těchto pohanských náboženství nevyznávají.

## Výplod lidského myšlení

Tato nauka je výplodem lidského myšlení a nedělá si nárok na to, že by byla zjevena nějakým božstvem. Snaží se vyřešit lidský konec, vypořádat se se skutečností smrti, dát člověku v umírání

nějakou naději. Jak to dělá? Nabízí nový pozemský život. Ne jeden, ale kolik bude třeba. Cílem života na zemi je dosáhnout dokonalosti – s tím se dá rozhodně souhlasit (i když už ne se způsobem). Když se to napoprvé nepodaří a člověk umírá nedokonalý, jeho duše si hned najde jiné tělo, které odpovídá stavu dokonalosti, ve které se člověk nacházel v okamžiku smrti. A nemusí to být zdaleka jen člověk. Může to být i zvíře nebo rostlina.

## Jsem člověk nebo zvíře?

A máme problém. Teda ne my, ale ti, kteří reinkarnaci uvěřili. Jsem člověk nebo zvíře nebo lidská duše obalená „nějakým“ tělem? Pojem lidství se mlží a s ním se mlží i lidská důstojnost, která u krávy nebo trávy zas až tak evidentní není. Další problém je ve vztazích k druhým. Je třeba pomáhat ubohým, když si tak nejspíš odpykávají svůj minulý nedokonalý život? Nezpomalil by se tak jen jejich postup k dokonalosti a tím i vysvobození

**Na dotazy týkající se víry odpovídají kněží Řádu bratří kazatelů (dominikánů) se záměrem zprostředkovat srozumitelné stanovisko Církve.**

z koloběhu životů? Nevzdalovali bychom tak jen okamžik, kdy můžou vyklouznout z obývání těl do rozplynutí se v „božství“? A taky si za to může každý sám. A navíc se těžko rozlišuje, co je normální kopretina a co nezdravý pradědeček... S každou úvahou vzniká nový a další problém.

## Útěk k reinkarnaci

Proč se tedy lidé k této nauce, která se zdá být tak zmatanou a v důsledku nic ▷

foto: archiv MS!



nevysvětlující, vlastně utíkají? Zdá se, že tím hlavním důvodem je naděje na nový život a možnost spackaný život žít znovu a lépe – nebo také hůř! Naděje, že svou vlastní silou a svým vlastním přičiněním mohou dojít k cíli lidského bytí. Není třeba prostředník, není třeba Boží pomoc, není třeba milost ani svátosti, není třeba církev. Já sám svou vlastní silou dojdou blaženosti. Touha po nezávislosti a všemohoucnosti láká člověka odpradávná. Jaké jsou ale důsledky? Sobectví, nezájem o bližní, úzkostlivost ve vztahu k přírodě, necitlivost ve vztahu k potřebným.

### Co nabízí katolická víra?

Spása – tj. věčný a blažený život – je možná, ale ne lidskou silou. Leda s Boží pomocí, ale je možná. Dokonce je možné, že krom věčně blaženého života můžeme být „boží“, mít podíl na Božské přirozenosti. Ne, že bychom si to uměli nějak obstarat, ale sám Bůh nám to nabízí. Odkud to víme? Bůh nám to zjevil skrze své vyvolené – proroky a nakonec skrze svého Syna a jeho apoštoly. Bůh, který stvořil člověka, prozradil mu také, za jakým účelem ho stvořil a co má dělat, aby se to povedlo, aby se tohoto účelu lidského bytí dosáhl. O tom je celé evangelium. Po smrti není další šance a není žádné převtělení. Bůh nic takového nenaznačil. A kde by se zdálo, že snad naznačil, většinou stačí podívat se na širší souvislosti, aby bylo zřejmé, že je to v rozporu se vším ostatním. Boží zjevení nám náš život nekomplikuje, ale naopak velmi zjednodušuje. Víme co máme dělat: být dobří – milovat Boha a milovat bližního. Víme ale také jak to dělat: s Boží pomocí. Víme jak nám Bůh pomáhá: svou milostí. Víme, kde ji hledat: v modlitbě a především ve svátostech církve, kterou Boží Syn právě za tímto účelem založil.

Jednou zemřeme a buď nás čeká pro náš zlý život a konečné odmítnutí Boha peklo, nebo očištěc, když jsme Boha milovali, ale nedokonale, anebo nebe, když jsme zemřeli ve stavu dokonalé lásky k Bohu. Bůh nám při početí stvořil duši a spojil ji s naším tělem. Ve smrti se naše duše od těla odloučí a přijme spravedlivý úděl. Na konci časů ji Bůh opět spojí s naším vlastním tělem, aby i ono mělo účast na odměně nebo trestu. Mezitím nebude naše duše běhat po zemi a shánět si tělo. Bude buď trpět v pekle, nebo trpět

v očistci, anebo se bude radovat z vidění Boha. Nebude potřebovat žádné jiné zaměstnání.

### Neopakovatelnost života

Náš život je neopakovatelný. Je jedinečný. Nikdo nemusí žít tak, aby byl navěky nešťastný, protože Bůh o sobě také prozradil, že nechce aby byl kdokoli zavržen, že chce všechny přivést k sobě, ale také, že rozhodnutí pro Něj nebo proti Němu nechává na nás. Musíme za svůj život převzít zodpovědnost. Nebude druhá ani desátá možnost. Ale ani není třeba, protože na to nejsme sami, ale máme skvělého a mocného pomocníka: samotného Boha, našeho stvořitele. Zajíme ho a on se o nás rád stará. On je milosrdný a rád nám odpouští. Co je na nás, je jen stát o jeho pomoc a jeho odpuštění. A to není zas až tak moc. To zvládne

i malé dítě. Proto jeden život bohatě stačí na to, abychom se rozhodli pro nebo proti, abychom si zasloužili nebe nebo peklo.

### Kde je pravda?

Kdybychom nauku o člověku a jeho cíli a způsobu jak cíle dojít, jak nám ji s různými obměnami a detaily představuje inkarnace, srovnali s naukou o člověku, jak nám ji skrze Církev zjevuje Bůh – „konstruktér“ člověka, mělo by být zřejmé, na které straně je s větší jistotou pravda. Zda v tápajícím lidském rozumu nebo u Boha, který nelže a nechce oklamat. A pak je třeba si vybrat. Buď život plný úzkosti, jestli jsem na cestě nesrazil prastrýce, anebo život naplněný dobrem, službou a radostí z vědomí Boží blízkosti a jeho zájmu o nás.

P. Cyprián Suchánek OP, RC Monitor ■

foto: archiv MŠJ

